

Nr 219.

*Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning
angående fortsatt tillämpning av förordningen den 17 maj 1923
(nr 115) om begränsning av den myckenhet brännvin, som må
framställas i sammanhang med pressjästberedning; given Stock-
holms slott den 13 mars 1925.*

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av stats-
rådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att
antaga härvid fogade förslag till förordning angående fortsatt tillämpning
av förordningen den 17 maj 1923 (nr 115) om begränsning av den mycken-
het brännvin, som må framställas i sammanhang med pressjästberedning.

GUSTAF.

Ernst Wigforss.

Förslag

till

förordning angående fortsatt tillämpning av förordningen den 17 maj 1923 (nr 115) om begränsning av den myckenhet brännvin, som må framställas i sammanhang med pressjästberedning.

Härigenom förordnas, att förordningen den 17 maj 1923 om begränsning av den myckenhet brännvin, som må framställas i sammanhang med pressjästberedning, med däri genom förordningen den 20 juni 1924 (nr 230) gjord ändring skall äga fortsatt tillämpning till och med den 30 september 1926.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:ts
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 13 mars 1925.*

Närvarande:

Statsministern SANDLER, statsråden OLSSON, NOTHIN, HANSSON, LINDERS, LARSSON,
WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON.

T. f. chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anmäler fråga angående fortsatt tillämpning av förordningen den 17 maj 1923 om begränsning av den myckenhet brännvin, som må framställas i sammanhang med pressjästberedning.

Föredraganden anför:

»Tillverkningen av brännvin i sammanhang med pressjästberedning reglerades före den 1 oktober 1923 huvudsakligen i brännvinstillverkningsförordningen den 11 oktober 1907 (nr 86 sid. 1) och ordningsstadgan för brännvinsbrännerierna i riket den 3 april 1908 (nr 25 sid. 9). I 2 § 2 mom. i nämnda förordning stadgas sålunda, att dylik brännvinstillverkning må äga rum jämväl under den del av året, då brännvinstillverkning i allmänhet icke är tillåten (månaderna maj—september), under de särskilda villkor, Kungl. Maj:st prövar erforderliga. I 35 § av ordningsstadgan föreskrives bland annat, att brännvinstillverkning må utövas under nämnda tid endast för tillvaratagande av den vid jästberedning såsom bi-produkt uppkomna alkoholen samt på sådant sätt, att kvantiteten ren jäst uppgår till minst 25 kilogram eller vid bränneri, där melass användes såsom råämne, till minst 45 kilogram för varje hektoliter brännvin av normalstyrka. Dessa utbytestal, som i det stora hela gällt sedan år 1898 och grundats på erfarenheter från den dåvarande jästproduktionen, hava alltså medgivit, omräknade i förhållande till 100 kilogram ren jäst, en tillverkning av 400 respektive 222 liter brännvin. Det verkliga brännvinsutbytet i de svenska jästbrännerierna har emellertid under 1900-talet aldrig tillnärmelsevis nått dessa tal, beroende därpå att tillverkningsmetoderna så småningom i hög grad fullkomnats. Således har brännvinsutbytet från att under tillverkningsåret 1902/03 utgjort på 100 kilogram ren jäst 229 liter brännvin i medeltal för rikets samtliga jästbrännerier under tillverkningsåret 1916/17 nedgått till 102 liter. Sedermera har brännvinsutbytet ånyo ökats, så att under tillverkningsåret 1921/22 erhållits 147 liter brännvin per 100 kilogram ren jäst. Den tillverkade kvantiteten brännvin har under det första tiotalet år av 1900-talet hållit sig vid omkring 6 miljoner liter. Därefter har — på

sätt närmare framgår av den utav mig tidigare i dag vid anmälan av sulfitspritfrågan omförmälda tabellen över brännvinstillverkningen i dess helhet — jästbrännvinstillverkningen nedgått till ej fullt 4 miljoner liter i årligt medeltal under tiden 1911—1918 men sedermera åter ökats till och med tillverkningsåret 1921/22, då den tillverkade jästbrännvinskvantiteten utgjorde icke mindre än 8.1 miljoner liter. Fabrikationen av jäst har under åren 1918—1922 varierat mellan 5 samt $5\frac{1}{2}$ miljoner kilogram.

I skrivelse den 29 december 1922 fäste kontrollstyrelsen Kungl. Maj:ts uppmärksamhet å den enligt styrelsens mening betydande ökningen av jästbrännvinstillverkningen i förhållande till jästfabrikationen, vilken ökning menligt inverkat såväl på sulfitspitens som potatisspitens avsättning, samt hemställde på anförda skäl om avlåtande av proposition till riksdagen med förslag till sådana ändringar i brännvinstillverkningsförordningen, att ett visst högsta utbyte av brännvin fastställdes i förhållande till den tillverkade kvantiteten jäst, nämligen för jästbrännerierna i allmänhet till högst 75 liter brännvin, men vid de brännerier, som under hela tillverkningsåret använde enbart melass jämte jästnäringemedel, till 110 liter brännvin av normalstyrka för 100 kilogram ren jäst.

Över kontrollstyrelsens framställning infordrades utlåtande från kommerskollegium, varjämte vissa för frågan intresserade företag eller sammanslutningar bereddes tillfälle att avgiva yttranden. Kommerskollegium menade, att kravet från det allmännas sida å en reduktion av jästsprittillverkningen icke nödvändigtvis behövde föranleda, att de enskilda jästfabrikanterna ålades att alla hålla lika låga utbytetal, utan åtminstone tills vidare kunde tillgodoses genom minskning av jästindustriens sammanlagda tillverkningskvantitet av brännvin, samt förklarade sig icke kunna förorda ett omedelbart antagande av kontrollstyrelsens förslag, vilket syntes böra underkastas förnyad utredning och prövning. Över kommerskollegii utlåtande samt övriga i ärendet inkomna yttranden anbefalldes kontrollstyrelsen att avgiva förnyat utlåtande. Kontrollstyrelsen vidhöll därvid sin principiella ståndpunkt till frågan, men förklarade sig samtidigt icke hava något att erinra mot fastställandet av ett gemensamt utbytetal, vare sig spannmål eller melass användes som inmäskningsämne, vilket utbytetal lämpligen kunde sättas till 80 liter brännvin av normalstyrka för varje 100 kilogram tillverkad jäst. Då tillverkningen av jäst beräknades för tillverkningsåret 1922/23 till 5,600,000 kilogram, skulle med nämnda utbytetal erhållas 4,480,000 liter brännvin av normalstyrka.

Vid anmälan i statsrådet den 16 mars 1923 av detta ärende framhöll chefen för finansdepartementet, att vägande skäl föreläge att söka få till stånd en begränsning av jästspritproduktionen. Då fastställandet av ett visst för alla jästfabriker lika utbytetal från jästfabrikanternas sida ansetts skola förorsaka omkostnader för ombyggnader och ändrad apparatur, som åtminstone i viss mån kunde undvikas, därest allenast den *totala* myckenheten sprit maximerades, fann sig departementschefen böra föreslå,

att nämnda myckenhet fastställdes till 4,500,000 liter av normalstyrka för helt tillverkningsår räknat; och borde det ankomma på Kungl. Maj:t att bestämma fördelningen av nämnda kvantitet på de särskilda jästfabrikerna.

I enlighet med departementschefens hemställan beslöts avlåtan av proposition i ärendet till 1923 års riksdag (nr 188). Propositionen godkändes i oförändrat skick av riksdagen, varefter förordning i ämnet utfärdades den 17 maj 1923 (nr 115). Förordningen trädde i kraft den 1 oktober 1923 och skulle upphöra att gälla den 30 september 1924.

Efter det kommerskollegium och kontrollstyrelsen den 20 februari 1924 anmodats att gemensamt inkomma med förslag till de bestämmelser i ämnet, som borde gälla efter utgången av berörda förordnings giltighetstid, förordade ämbetsverken i ett den 12 mars 1924 avgivet utlåtande, att förordningen erhöles fortsatt giltighet under ytterligare ett år, dock med den ändring att maximikvantiteten jästbrännvin nedsattes till 4 miljoner liter av normalstyrka för helt tillverkningsår räknat. Till stöd härför anförde verken huvudsakligen följande:

Ämbetsverken hade enats om den ståndpunkten, att under förhandenvärande förhållanden det lämpligaste vore att förlänga den provisoriska förordningen angående begränsning av den myckenhet brännvin, som finge framställas i sammanhang med pressjästberedning. Ämbetsverken hade sålunda icke till närmare prövning upptagit under utredningen framkomna förslag om fastställande av vissa utbytestal eller om förbud mot jästbrännvinsframställning. Då förslag till ny brännvinstillverkningsförordning torde komma att föreläggas 1925 års riksdag, hade det syntes riktigast att intill dess uppskjuta prövningen av ifrågavarande förslag jämte de övriga framställningar, som ingivits. Därvid torde det ock vara påkallat att på grund av den senaste tidens erfarenheter i fråga om jästfabrikationsmetodernas utveckling m. m. låta hela frågan bliva föremål för ytterligare undersökning och utredning. Ämbetsverken hade emellertid funnit, att den fastställda maximikvantiteten jästbrännvin, 4,500,000 liter, borde kunna nedsättas till 4,000,000 liter, framför allt på grund därav att den största av de gamla jästfabrikerna vid den tiden delvis övergått till förändrad framställningsmetod med mycket litet spritutbyte.

Då nämnda ärende anmäldes i statsrådet den 14 mars 1924, gjorde dåvarande chefen för finansdepartementet till statsrådsprotokollet vissa erinringar mot anförda skäl för en nedsättning av den bestämda totalmyckenheten jästbrännvin samt yttrade vidare:

Begränsningen av jästsprittillverkningen enligt statsmakternas beslut år 1923 hade föranletts av det behov av ett reglerande ingripande i fördelningen av de kvantiteter brännvin, som kunde tillverkas och avsättas inom landet, mellan de olika producentgrupperna — producenterna av jordbrukssprit, producenterna av sulfitsprit och producenterna av jästsprit — vilket under de senaste åren allt tydligare framträtt. Å ena sidan hade nämligen produktionen av jordbrukssprit av kända skäl måst väsentligt inskränkas, jämfört med förhållandena före krigsåren, och sulfitsprittfabrikerna mötte nära nog oöverstigliga svårigheter att vinna avsättning för någon större del av sin tillverkning. Å andra sidan hade jästfabrikerna högst väsent-

ligt ökat sin produktion såväl absolut som relativt i förhållande till de tillverkade kvantiteterna jäst.¹ Om fri konkurrens hade rätt mellan de olika producentgrupperna, skulle fördelningen mellan dem automatiskt hava reglerat sig på det ur nationalekonomiska synpunkter lämpligaste sättet. Nu vore emellertid avsättningsmöjligheterna för de olika slagen av sprit i viss mån i lag reglerade, och den ekonomiskt riktiga inställning av produktionen, som under fri konkurrens inträdde utan särskilda åtgärder, försvårad. Den måste därför ersättas genom en på lagstiftningens väg framtvungad fördelning. En närmare undersökning av frågan ur denna synpunkt skulle enligt departementschefens mening troligen giva vid handen, att jästspritfabrikanterna alltjämt intoge en i förhållande till exempelvis sulfitspritfabrikanterna gynnad ställning. En ytterligare nedsättning av den kvantitet brännvin, som finge tillverkas i sammanhang med pressjästberedning, skulle med andra ord sannolikt visa sig befogad.

När departementschefen ändock icke funnit sig böra föreslå en dylik nedsättning, hade detta sin grund däri, att han för det dåvarande endast funne sig kunna förorda ett provisorium på ett år. Statsmakterna skulle därför snart nog ånyo taga ställning till frågan. Det syntes departementschefen vid sådant förhållande vara mindre lämpligt att vidtaga ändringar av bestämmelser, som gällt allenast ett år. I avvaktan på det definitiva ställningstagandet år 1925 borde också de utredningar företagas, som vore erforderliga för ett mera allsidigt bedömande såväl av bärigheten av den nationalekonomiska synpunkt, som departementschefen senast angivit, som av de invändningar av ekonomisk och drifteknisk art, vilka jästfabrikanterna rest mot den av kommerskollegium och kontrollstyrelsen föreslagna nedsättningen av maximikvantiteten.

I anslutning till vad departementschefen sålunda anfört framlades proposition (nr 186) för 1924 års riksdag med förslag till förordning angående fortsatt tillämpning av förordningen den 17 maj 1923 (nr 115), därvid alltså maximikvantiteten föreslogs oförändrad vid 4,500,000 liter brännvin av normalstyrka. — I betänkande (nr 49) i anledning av propositionen ävensom en i ämnet väckt motion (II: 440) med hemställan om maximikvantitetens nedsättande till högst 2,250,000 liter yttrade bevillningsutskottet huvudsakligen:

Då utskottet haft att taga ställning till frågan, om någon nedsättning borde äga rum i den medgivna maximikvantiteten av 4,500,000 liter brännvin av normalstyrka, hade utskottet icke kunnat undgå att taga hänsyn till de ändrade förhållanden, som hade inträtt beträffande jästproduktionen. En mycket betydande del av den inom landet producerade jästmängden framställdes nämligen på sådana vägar, att någon sprit av beskaffenhet att med fördel kunna tillgodogöras praktiskt taget icke utvunnes. Sålunda hade nya fabriker igångsatts, vilka tillverkade jäst utan spritutvinning, varjämte den största av de äldre jästfabrikerna övergått till förändrad tillverkningsmetod med mycket litet spritutbyte. Därest under nästkommande tillverkningsår lika stor mängd jästbrännvin finge framställas som under löpande tillverkningsår, kunde det därför befaras, att vid de fabriker, som bibehölle de äldre framställningsmetoderna, sprit-

¹ Kvantiteten tillverkad jäst uppgick år 1922 till 5,580,000 kilogram och år 1923 till 5,780,000 kilogram: sedermera lär den hava ytterligare något ökat.

utbytet komme att icke oväsentligt överstiga den kvantitet av 75—80 liter per 100 kilogram jäst, som, enligt vad nämnts, kunde anses såsom normal. Då det måste anses angeläget, att en dylik konsekvens förebyggdes, hade utskottet funnit en nedsättning böra vidtagas i det litertal brännvin, som enligt propositionen skulle få framställas vid jästberedning. I motionen hade föreslagits en begränsning av brännvinsmängden till 2,250,000 liter. En så avsevärd nedsättning syntes icke vara påkallad av de ändrade förhållandena i fråga om jästfabrikationen. Vidare hade utskottet ansett sig böra avvakta resultatet av den utredning, som, enligt vad departementschefen uppgivit, vore avsedd att företagas rörande möjligheten att utan större ekonomiska eller drifttekniska olägenheter omlägga jästfabrikationen så att spritutbytet begränsades, innan den mera omfattande inskränkning i rätten att framställa brännvin vid jästtillverkning vidtoges, som utskottet funne önskvärd. Med hänsyn till det anförda hade utskottet ansett maximikvantiteten av det jästbrännvin, som finge framställas under tillverkningsåret 1924/25, böra bestämmas till 3,500,000 liter.

Riksdagen beslöt i enlighet med bevillningsutskottets hemställan (skrivelse nr 224). Författning i ämnet utfärdades den 20 juni 1924 (nr 230).

Genom beslut den 20 juni 1924 anbefalldes Kungl. Maj:t kommerskollegium och kontrollstyrelsen att, efter hörande av styrelsen för aktiebolaget Vin- och spritcentralen, gemensamt verkställa utredning i de ämnen, vari enligt det vid Kungl. Maj:ts proposition nr 186 till 1924 års riksdag fogade utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för den 14 mars 1924 utredning förutsatts skola verkställas, ävensom i de frågor, som därmed kunde äga sammanhang.

I skrivelse den 14 februari 1925 hava nu kommerskollegium och kontrollstyrelsen inkommit med viss utredning i ämnet. Ämbetsverken hava därvid till en början anmält, att verken — för ett säkert bedömande av frågan, vilket spritutbyte som vid pressjästtillverkning kunde anses ur tekniska synpunkter motiverat — anmodat professorn vid tekniska högskolan, filosofie doktorn C. F. Kullgren att verkställa en undersökning i berörda hänseende. Den 22 december 1924 hade professor Kullgren till ämbetsverken överlämnat resultaten av den verkställda undersökningen.

I redogörelse över undersökningen har lämnats en översikt av jästtillverkningen och jästteknikens utveckling under senare tid, varvid särskilt uppmärksammats frågan om jäst- och spritutbyten vid olika jästfabrikationsmetoder. De s. k. jästgivande metoderna och de av dem betingade ändringarna i en jästfabriks utrustning hava gjorts till föremål för en mera ingående redogörelse, varefter en sammanställning lämnats av de driftfaktorer, som inverka på jäst- och spritutbytena i förhållande till varandra. Efter behandling av frågan om jästkvalitetens betydelse och sätten att undersöka densamma hava meddelats resultaten av verkställda undersökningar av prov på jäst från olika svenska jästfabriker. Undersökningarna hava gällt dels degjäsningsverkan hos färsk jäst, dels jästens hållbarhet. Därefter hava upptagits till besvarande frågorna, huruvida den tillåtna spritkvantiteten bör angivas i förhållande till mängden producerad jäst och huruvida den tillåtna spritkvantiteten bör göras beroende av det inmäsk-

ningsmaterial, som användes, varpå slutligen uttalande gjorts om storleken av den sprittillverkning, som bör medgivas.

Utredningen kan i huvudsak sägas utmynna i följande allmänna slutsatser.

1. Tekniskt skulle inga större svårigheter möta vid övergång från tillverkningsmetoder, som giva relativt litet jäst och mycket sprit, till metoder med kvantitativt betydande jästutbyte och ringa mängder sprit. De för övergång till mera jästgivande metoder erforderliga ändringarna i den tekniska utrustningen måste anses vara ganska måttliga.

2. Jästens kvalitet påverkades i hög grad av den använda fabrikationsmetoden. Risken för jästens kvalitet vore större vid jästgivande metoder än vid annat förfaringssätt. Från teknisk synpunkt vore det därför icke önskvärdt, att de jästgivande metoderna genom ändrade bestämmelser i lagstiftningen tvingades fram till användning vid de svenska jästfabrikerna. Delvis vore också dessa metoder patenterade, och således icke allmänt tillgängliga.

3. Det tillåtna spritutbytet borde ställas i relation till kvantiteten ren pressad jäst och göras oberoende av de olika slag av råmaterial, som användes för tillverkningen.

4. Utbytestalet borde med erfarenhet från den hittillsvarande utvecklingen fastställas till 80 eller 85 liter sprit av normalstyrka på 100 kilogram ren pressad jäst, varvid det tillåtna högsta utbytestalet borde avse årstillverkningen, under det att för särskild månad nämnda tal skulle få uppgå till högst 90 liter brännvin av normalstyrka på 100 kilogram ren pressad jäst.

Kommerskollegium och kontrollstyrelsen hava i ärendet anfört följande:

Av den sålunda verkställda utredningen hava ämbetsverken i första hand dragit den slutsatsen, att de tekniska metoderna vid jästtillverkningen för närvarande befinna sig under stark utveckling och att det därför måste möta synnerliga svårigheter att med säkerhet avgöra, vilken högsta gräns för spritutbyte i samband med jästfabrikationen, som kan vara mest rationell. Om spritens avsättning vore beroende av en fri marknad med världsmarknadspris, skulle de ekonomiska faktorerna reglera tillverkningens storlek. Fabrikerna skulle då sakna varje anledning att bibehålla föråldrade metoder med stort spritutbyte, för den händelse de mera jästgivande metoderna också tillåte framställande av jäst, som vore kvalitativt likvärdig med den enligt äldre metoder tillverkade. I fråga om priset å sprit förhåller det sig emellertid i stort sett så, att detsamma här i landet icke framgår ur konkurrens mellan olika tillverkare utan fastställs genom överenskommelser, grundade på produktionskostnadsberäkningar. Världsmarknadspriset är eliminerat genom ett synnerligen kraftigt tullskydd (det effektiva tullskyddet utgör 35 öre per liter brännvin av normalstyrka, under det att världsmarknadspriset för närvarande torde uppgå till endast omkring 15 öre per liter sprit av normalstyrka). Vad jästspriten beträffar, kommer härtill ytterligare den omständigheten, att samtliga sprittillverkande jästfabriker genom avtal med aktiebolaget Vin- och spritcentralen tillförsäkrats förmånen dels att under vissa angivna förutsättningar få sälja all tillverkad sprit till partihandelsbolaget, dels också att för denna sprit erhålla ett pris, som endast obetydligt understiger priset på potatissprit.

Under sådana förhållanden hava ämbetsverken icke ansett sig kunna hos

Kungl. Maj:t hemställa om en av enbart tekniska skäl motiverad, utvidgad rätt till brännvinsframställning vid jästfabrikerna, utan att samtidigt en ändring ägde rum i överenskommelsen mellan jästfabrikerna och aktiebolaget Vin- och spritcentralen. Förhandlingar hava för den skull förts mellan ämbetsverken och jästfabrikerna i syfte att åstadkomma ändringar i nämnda överenskommelse dels beträffande partihandelsbolagets skyldighet att inköpa allt vid jästfabrikerna tillverkat brännvin, dels också i fråga om jästspritens prissättning. Dessa förhandlingar hava emellertid icke lett till något resultat.

Enär alltså en reglering av ovannämnda art nu icke varit möjlig att ernå, hava ämbetsverken icke ansett sig kunna framlägga förslag till definitivt ordnande av frågan om spritutbytet vid jästtillverkning. Det åt ämbetsverken lämnade uppdraget att i detta avseende verkställa en utredning, som också skulle omfatta frågan om övriga råvaror vid brännvinsframställning, torde därför få anses fortfarande gälla, och ämbetsverken hava också för avsikt att på nytt upptaga hela frågan till undersökning, för att resultat om möjligt skall nås och förslag kunna framläggas vid 1926 års riksdag.

Efter att hava erinrat, att 1924 års riksdag sänkt maximikvantiteten jästsprit från 4,500,000 till 3,500,000 liter, hava ämbetsverken vidare yttrat:

Sistnämnda kvantitet torde vara så låg, att vissa fabriker, vilka ej anse sig kunna övergå till nya tillverkningsmetoder, tvingas att under en del av tillverkningsåret låta det sprithaltiga jästvattnet bortrinna. Att fabrikerierna nödgas så förfara, kan icke vara ur allmänna synpunkter önskvärt, enär jästspriten efter de gamla tillverkningsmetoderna är en avfallsprodukt och minskad jästspritkvantitet måste ersättas av ökad brännvinsbränning vid de egentliga jordbruksbrännerierna, där samma råvaror som vid jästfabrikerna i viss utsträckning komma till användning, eller av större användning av renad sulfitsprit eller slutligen av import av sprit. Under ett fortsatt provisorium på ett år torde dock enligt ämbetsverkens mening anledning saknas att göra ändring i den så nyligen av riksdagen fastställda maximikvantiteten brännvin vid jästframställning.

Under åberopande av vad sålunda anförts hava ämbetsverken hemställt, att Kungl. Maj:t måtte förelägga riksdagen förslag till förordning angående fortsatt tillämpning till och med den 30 september 1926 av förordningen den 17 maj 1923 (nr 115), samt att 1 § i nämnda förordning måtte givas samma lydelse, som den erhållit genom förordningen den 20 juni 1924 (nr 230).

Slutligen hava ämbetsverken beträffande en av aktiebolaget Bästa till Kungl. Maj:t ingiven framställning med yrkande, att Kungl. Maj:t måtte förordna, att brännvinstillverkning i samband med jästfabrikation icke vidare finge tillåtas, hemställt, att framställningen måtte få tagas i övervägande vid de fortsatta utredningar, som ämbetsverken hade för avsikt att verkställa. Från jästfabriksaktiebolaget Kärnan, aktiebolaget Bästa och Malmö jästfabrik, S. Barring, till ämbetsverken inkomna framställningar rörande professor Kullgrens utredning ävensom en med anledning av dessa framställningar av professor Kullgren ingiven skrift hava icke föranlett något uttalande från ämbetsverkens sida.

*Departements-
chefen.*

Såsom framgår av den lämnade redogörelsen, är den kommerskollegium och kontrollstyrelsen anbefallda utredningen rörande tillverkningen av brännvin i sammanhang med pressjästberedning ännu icke avslutad. Vid sådant förhållande har jag icke kunnat taga ställning till frågan om ett slutligt ordnande av jästsprittillverkningen och därutinnan framlägga förslag. Jag har emellertid grundad anledning antaga, att denna fråga skall kunna vinna sin lösning vid nästa års riksdag, då samtidigt, på sätt jag förut i dag erinrat, förslag till ny brännvinstillverkningsförordning torde bliva framlagt.

Den maximikvantitet brännvin, som bör få framställas i sammanhang med pressjästberedning under tillverkningsåret 1924/25, synes mig, på de av ämbetsverken anförda skäl, böra bibehållas oförändrad vid 3,500,000 liter.

Jag tillstyrker alltså, att 1923 års förordning med däri år 1924 vidtagen ändring förlänas fortsatt giltighet till och med den 30 september 1926.»

Föredraganden uppläser härefter förslag till förordning angående fortsatt tillämpning av förordningen den 17 maj 1923 (nr 115) om begränsning av den myckenhet brännvin, som må framställas i sammanhang med pressjästberedning, samt hemställer, att Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå riksdagen att antaga samma förslag.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse, bil. litt. vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:
Elis Lindahl.